

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 10, 2016: Thu Buồn và... Sợ

Sau vài năm đến Mỹ, chúng tôi cố gắng làm việc, dành dụm, mượn thêm tiền các chị, mua được căn nhà nhỏ, nằm trong một khu xóm yên tĩnh. Theo cái ước muốn giản dị, không cầu kỳ của vợ chồng tôi thì căn nhà nhỏ xíu và cũ kỹ này rất xinh xắn, ấm cúng. Hàng xóm láng giềng chung quanh rất hiền hòa, quá nửa là những người già đã về hưu.

Bên phải nhà của chúng tôi, về hướng Bắc là nhà của cụ Van và vợ là Jean. Bên trái, về hướng Nam là nhà của ông Vince và vợ là bà Lisa. Vợ chồng cụ Van đã về hưu từ lâu rồi, còn ông Vince thì vẫn đi làm. Ông làm việc ở một thành phố bên cạnh gọi tên là Plant City, cả tuần ông ở bên đó, chiều thứ sáu mới về nhà. Bà Lisa sống lặng lẽ một mình ở nhà, cửa đóng then cài, máy lạnh mở suốt ngày không tắt, nhưng ở Florida như vậy là rất bình thường. Không phải là chuyện lạ. Ông bà chỉ có một cô con gái, và một đứa cháu ngoại trai khoảng 10 tuổi, cả tháng mới ghé đến thăm ông bà một lần.

Trái với sự lặng lẽ của gia đình ông Vince, bên cụ Van ngày nào cũng có xe của bạn cụ đến đón hai cụ đi ăn sáng, ăn trưa hoặc ăn tối. Cả hai cụ ông cụ bà tính tình đều cởi mở. Chúng tôi mới dọn đến, mới ngày đầu là các cụ đã bước qua thăm hỏi, chuyện trò, giới thiệu gia cảnh, nghề nghiệp trước đây của các cụ, và sau đó tình hàng xóm trở nên thân thiết. Hai cụ xem chúng tôi như con cháu trong nhà, có bánh có kẹo gì cũng mang qua cho con gái tôi.

Còn bên ông Vince thì khó khăn lắm, vài ba tháng sau khi dọn tới tôi mới chạm mặt bà Lisa. Hai ông bà cùng trông rất nghiêm trang, ông người cao dong dỏng, hồi trẻ chắc trông cũng bảnh trai lắm. Bà không được đẹp, trông bà như không có sức sống và nụ cười không khi nào thấy trên gương mặt khó khăn cau có. Quanh năm suốt tháng chỉ thấy bà mặc một kiểu váy rộng, dài quá đầu gối, kiểu váy này để cho các cụ già mặc trong nhà cho thoải mái chứ trông không hấp dẫn tí nào. Bên kia cụ Jean mùa nào là có những kiểu quần áo của từng mùa đi theo, giày dép, mũ, áo màu sắc hoà hợp, nhìn cụ là mình cũng thấy yêu đời, muốn sống.

Tôi thích làm vườn, lại có cái vườn rộng, nên khi nào có thì giờ rảnh rồi là chạy ra vườn vun vun, xới xới, nhổ cây này lên, trồng cây kia xuống, treo cây lan Cattleya ra chỗ khác vì nắng quá, treo cây Vanda ra chỗ nắng nhiều hơn vì lâu quá chẳng thấy ra hoa.

Vườn bên kia, ông Vince cuối tuần về nhà cũng không nghỉ ngơi, lúc nào ông cũng ở ngoài vườn, khi thì quét lá sồi, khi thì tỉa nhánh, cura cảnh mấy cây cam trong vườn, khi sơn cái cánh cửa nhà để xe. Hai nhà cách nhau một cái hàng rào lưới, có đan thêm những miếng nhôm nhỏ nên bên này không thể nhìn thấy bên kia dễ dàng, chỉ nghe tiếng động mà đoán vườn bên cạnh đang làm gì mà thôi.

Một chiều thứ Sáu mùa Hè, khoảng hơn 8 giờ tối, trời còn sáng, nhìn rõ mặt người tôi đang loay hoay trộn một chậu lớn vỏ cây, than, đá bọt để sửa soạn ngày thứ Bảy và Chủ Nhật sẵn sàng thay chậu những cây lan Cattleya, Oncidium và Dendrobium thì nghe tiếng gọi tên tôi từ hàng rào từ bên nhà ông Vince. Tôi chạy đến sát hàng rào, đứng lên cái đôn để có thể thấy mặt người bên kia, thì hóa ra là ông Vince, tươi cười đưa cho tôi một túi có khoảng 6, 7 quả xoài vừa chín tới, nhìn rất tươi như là mới vừa được hái trên cây xuống. Tôi cảm ơn và nói tôi thích ăn xoài lắm. Ông nói ông cũng đoán vậy nên mới chờ đến thứ Sáu mới ra cây xoài ở sở ông làm, hái mang về cho tươi. Tối đó tôi ăn thử thì xoài này quá ngon, giòn và ngọt giòn dốt. Ngày hôm sau tôi thấy ông Vince làm việc ở sau vườn, tôi đến nói với ông là tôi ăn xoài của ông cho với nước mắm đường, và có ớt cay dầm thêm vào. Tưởng nói thế cho có chuyện nói, chứ ông Vince làm sao tưởng tượng ra là mình ăn xoài sống, với đường, rồi lại còn thêm mắm và ớt nữa, ai ngờ ông lại tỏ ý thông cảm, và nói: *“Nghe cũng thấy ngon quá.”*

Tuần sau, vào chiều thứ Sáu, nghe tiếng gọi bên nhà ông Vince, tôi đi đến hàng rào thì lại được một túi xoài và hai cây ớt xiêm, tôi ngạc nhiên hỏi: *“Sao ông tìm ra thứ ớt này hay vậy?”*

Ông nói đùa: *“Thế bà không nhớ là tôi làm việc ở Plant City à? Ở đây cây nào mà không có.”*

Ông không gọi tên ớt này là Thai chili như nhiều người Mỹ gọi, mà ông gọi là Bird's eyes chili hay là piri-piri. Tôi thấy giống y hệt ớt Xiêm của ta. Mang vào nhà hái một quả chín dầm nước mắm ăn thử thấy cay không thua gì ớt Xiêm.

Mấy ngày sau, bà Lisa ra lấy báo, tôi hỏi bà có ăn xoài mà ông Vince mang về không. Bà lắc đầu, bảo không thích ăn trái cây, mà nếu có ăn bà chỉ ăn táo với chuối thôi cho nên mỗi lần nói chuyện với bà này xong, là mình thấy chán đời kinh khủng.

Từ đó một tháng hai, ba lần, mỗi chiều thứ Sáu ông Vince đều có trái cây xứ nhiệt đới mang về cho tôi, hết mùa xoài thì có dứa, có sa bô chê. Có lần biết tôi thích lan, ông còn ôm về cho tôi một cây *Epidendrum ciliare* thật lớn. Tôi còn được ông cho tôi mấy hũ chutney làm với xoài, thứ này thì tôi không dám ăn, ông cho thì nhận cho ông vui chứ tôi không thích mấy loại nước sốt này.

Một lần tôi gặp bà Lisa, bà nói câu này làm tôi suy nghĩ: “*Vince sắp về hưu rồi,*

tôi không biết tôi có sống nổi với ông ta mỗi ngày không?”

Mới nghe câu than thở đó thì thấy chẳng có gì, bao nhiêu bà vợ đã than như vậy khi chồng sắp về hưu. Nhưng với bà Lisa thì lúc nghe xong, tôi bắt đầu nghĩ là bà này vốn đã không cởi mở, hiếm khi nói chuyện với hàng xóm, sao khi không hôm nay đi than thở với mình như vậy, thì chắc chắn là bà ấy rất quan tâm và lo lắng đến vụ ông Vince về hưu, lúc đó hai vợ chồng phải chạm mặt mỗi ngày, rồi sẽ sinh chuyện chứ không phải là chuyện thường.

Quả đúng như vậy, mấy tháng sau ông Vince về hưu, hàng ngày ông ra vườn làm việc, giờ thì không còn trái cây để cho tôi nữa, nhưng lâu lâu lại gọi tôi nói chuyện. Từ ngày ông về, cửa sổ nào ông cũng mở toang ra, xem như là nhà ông không cần mở máy lạnh. Tôi nghĩ đến bà Lisa, suốt năm suốt tháng bà ở trong nhà có máy lạnh mát rượi, nay ông Vince làm thế này thì tội nghiệp cho bà quá.

Một buổi chiều thứ Năm, tôi đang đứng sau vườn thì bà Lisa gọi tôi đến hàng rào. Bà nói “*Tôi phải nói chuyện này với bà để ngày mai nếu bà thấy cái xe vận tải lớn đến đây dọn nhà cho tôi, bà khỏi phải ngạc nhiên.*”

Tôi hỏi: “*Thế ông bà dọn đi đâu?*”

Bà nói: “*Chỉ có tôi đi thôi. Vince vẫn ở đây. Tôi dọn nhà qua tiểu bang New Mexico ở với con gái và cháu ngoại của tôi.*”

Tôi không nói được câu nào nữa, chỉ buồn bã chúc bà qua bên đó được nhiều may mắn.

Bên nhà cụ Van thì cũng có sự thay đổi. Cô Nancy con của ông bà hơn tôi vài tuổi, bao lâu nay làm việc ở bên Đức, nay về hưu non. Giữa nhà cụ Van và nhà tôi có miếng đất trống, Nancy xây một ngôi nhà sơn màu hồng lộng lẫy, để vừa chăm sóc bố mẹ già vừa hưởng nhàn. Tôi và Nancy mau chóng trở thành bạn hàng xóm, chạy qua chạy lại nhà nhau rất thường.

Ông Vince ở lại một mình, tôi cảm thấy như là ông thoải mái hơn trước, suốt ngày ông cời trần làm việc hết ở vườn trước rồi đến vườn sau, nhà vẫn mở cửa sổ, không cần máy lạnh, dù mùa Đông hay mùa Hè.

Một ngày cuối tuần, tôi nhớ hôm đó là ngày lễ Lao Động của nước Mỹ, chúng tôi có ba ngày nghỉ. Sáng thứ Bảy tôi đi bộ với U tôi về, vừa đậu xe trước cửa thì thấy Nancy đón tôi rồi hỏi: *“Bà hay nói chuyện với ông Vince, thế mấy hôm nay bà có gặp ông ấy không?”*

Tôi trả lời: *“Lâu lắm tôi không gặp ông ấy, nhưng tôi nào tôi cũng thấy đèn trong bếp của ông ấy sáng choang mà, tôi có số điện thoại của ông ấy, để tôi gọi thử xem?”*

Tôi vào nhà gọi điện thoại cho ông Vince thì hãng điện thoại trả lời là số này đã bị cắt. Tôi chạy ra ngoài nói với Nancy như vậy. Nancy nói là chắc chúng mình phải qua nhà ông Vince, tôi nói để tôi nhờ chồng tôi làm chuyện này tiện hơn. Tôi vào nhà gọi nhà tôi, thì được trả lời là nhà tôi cần xem xong tờ báo rồi mới làm được. Tôi với Nancy đi qua nhà ông Jack là nhà hàng xóm bên tay phải của ông Vince, gõ cửa, ông Jack mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, nói là tối qua ngày lễ, dân chúng ăn nhậu, tai nạn giao thông nhiều quá, ông phải làm việc ở phòng thí nghiệm trong nhà thương suốt đêm, mới về đến nhà, cần ngủ cho lại sức đã rồi làm gì mới làm được.

Tôi với Nancy thất vọng vì không nhờ cậy được hai người đàn ông, không ai bảo ai, cùng bước lên thêm nhà của ông Vince để gõ cửa. Trong khi Nancy chờ xem động tĩnh ở trong nhà, thì tôi thấy những tờ báo hàng ngày nằm rải rác trên thềm. Tôi chỉ cho Nancy xem, hai chúng tôi đếm được tổng cộng là 15 tờ báo, có nghĩa là 15 ngày rồi ông Vince không ra hiên nhật báo. Nancy bảo với tôi là cô linh cảm thấy có chuyện chẳng lành xảy ra cho ông Vince rồi. Chúng tôi bước xuống thềm, rồi đi ra cửa sau, không nhìn vào bếp được. Nancy thấy có cái thang thấp dựng ở tường, cô ta vác đến chỗ cái cửa sổ nhỏ, có lẽ là cửa sổ của phòng tắm, rồi trèo lên thang. Tôi đứng phía dưới, nhìn lên thăm dò, chờ xem Nancy khám phá được gì không. Trong lúc nhìn lên tôi thấy Nancy đưa tay lên bịt mũi, rồi trên mái tóc vàng của Nancy có những chấm đen, những chấm đen này di động, trông như ruồi hay nhặng đang bám vào, và càng ngày càng thấy những chấm đen này bám trên tóc của Nancy nhiều hơn. Tôi rùng mình chợt hiểu ra, vội bảo Nancy:

“Nancy ơi, làm ơn bước xuống đất ngay đi.”

Mới đầu Nancy còn chưa hiểu gì, bảo tôi: *“Để tôi ráng trèo lên một bậc thang nữa là sẽ nhìn được bên trong nhà.”*

Tôi nói như rên lên: *“Nghe lời tôi đi mà, bước xuống đất ngay. Bà mà không làm theo lời tôi là tôi đi về nhà, bà ở đây một mình đó.”*

Nghe giọng nói của tôi có vẻ khác thường và đầy vẻ sợ hãi. Nancy tụt xuống thang ngay. Tôi nắm tay Nancy, thì thầm: *“Tôi nghĩ ông Vince chết lâu rồi, mấy con ruồi đen bám đầy tóc bà lúc bà đang ở trên thang, lúc bà cố nhòm vào cửa sổ.”*

Vừa nghe xong, Nancy kêu trời kêu đất không ngừng, rồi dắt tay tôi chạy qua nhà ông Jack, đập cửa ầm ầm. Ông này ra mở cửa, thấy mặt chúng tôi không còn một hạt máu, biết là có chuyện lớn. Ông đi theo chúng tôi ra chiếc thang Nancy mới dùng hồi nãy, leo lên, nhìn qua cửa sổ, rồi ông bước xuống, nói là thấy ông Vince nằm ngay cạnh bồn tắm, có lẽ chết đã lâu lắm rồi vì chung quanh ông, ruồi nhặng bay tứ tung.

Ông đưa Nancy và tôi vào trong bếp của ông, bắt chúng tôi ngồi ở ghế cho đỡ run, không biết mặt mũi tôi lúc ấy ra sao, chứ tôi thấy mặt của Nancy thì thất thần, hai tay lúc thường đã hay run rồi, nay lại run lay bẩy, một tay lâu lâu lại ôm lấy ngực. Ông Jack rót cho mỗi người chúng tôi một tách cà phê nóng, rồi ông bắt điện thoại gọi 911. Năm phút sau xe chữa lửa và xe cứu thương đến, họ vào trong nhà, vài phút sau là tôi thấy họ chạy vội ra ngoài xe, hai người vác vào nhà ông Vince hai cái quạt thật lớn. Nhìn vậy tôi cũng đủ hiểu là tình trạng thân thể của ông Vince tệ đến mức nào rồi.

Ngày hôm đó tôi sợ lắm, không muốn ăn uống một thứ gì, và khi trời xập tối thì tôi không dám ra vườn. Tôi cứ nghĩ ông Vince nằm chết trong nhà cả hai tuần lễ mà chúng tôi không hề hay biết là đã thấy ghê cả người, tôi vừa thương ông Vince lại vừa sợ. Nhớ tối hôm qua vợ chồng Dung đi xi nê về, ghé qua nhà tôi, lúc đó gần 12 giờ đêm, chúng tôi còn đứng trước cửa nhà chơi nói chuyện bao nhiêu lâu, đâu có biết là ở ngôi nhà bên cạnh có xác chết của ông Vince đang thối rữa ra, bởi vì nhà nào cũng đóng cửa kín mít nên chỉ thoáng thoảng có mùi thum thum như chuột chết đâu đây.

Rồi thì ôn lại những buổi sáng tinh sương của hai tuần lễ gần đây, ngày nào vào khoảng 5 giờ sáng, trời còn tối, tôi có thói quen đi ra cái nhà để xe ở cuối vườn, chỗ đó nhà tôi có đặt một cái máy treadmill, tôi chạy máy ở đó mỗi sáng 45 phút rồi mới lên nhà tắm rửa đi làm. Lúc tập khi nào tôi cũng nhìn lên thấy bếp của ông Vince có mở đèn, nên tưởng ông ấy cũng có thói quen dậy sớm, ai ngờ...

Từ đó, buổi tối tôi không dám ra vườn, sáng thì tôi bỏ tập thể dục, bảo là cho mập cũng không sao, chứ sợ lắm. Lúc đi tắm, mắt tôi cứ lăm lét nhìn chỗ cửa sổ phòng tắm của tôi, vì cái cửa sổ này cách cái cửa sổ bếp của ông Vince có khoảng mấy thước. *Tháng Mười chưa cười đã tối*, trời đất đã vào Thu, không gian lúc nào cũng hiu hắt, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh, tôi tưởng tượng ra đủ thứ chuyện kinh khủng. Lỡ mình nghe tiếng ông Vince bên vườn bên kia gọi tên mình cho mấy quả xoài, hay là nhìn vào nhà ông buổi tối thấy cái bóng cao cao của ông đi lại trong nhà... Đầu giường của tôi có cái cửa sổ, ngay bên cạnh nhà ông Vince, tối ngủ tôi lại nghĩ ông ấy tìm tôi cả tối ở ngoài vườn để cho xoài mà không gặp, coi chừng ban đêm ông xách túi xoài, gõ cửa sổ ở phòng ngủ để đưa cho tôi cho bằng được... Tôi không dám nghĩ thêm gì nữa, chum chần kín cả đầu.

Một tháng sau thì mẹ con bà Lisa về để thu xếp nhà cửa. Tôi gặp bà, nét mặt bà vẫn bình thản, không vui mà cũng không buồn hơn lúc trước. Bà cho tôi biết là nhà này sẽ để biến bán, và tôi còn được bà trách ông Vince một câu nghe thật buồn và thật chán: *"Tôi không hiểu, bà có biết không, Vince nó chứa không biết bao nhiêu là đậu hộp trong bếp, hai mẹ con tôi dọn mết thật là mệt."*

Từ lúc chuyện ông Vince chết trong cô độc, xác đã rữa ra rồi hàng xóm chung quanh mới khám phá ra. Tôi bỏ hẳn tập thể dục buổi sáng, chẳng dám lang bang ở ngoài vườn lúc trời sắp tối nữa. Mãi nửa năm sau, khi mà nhà ông Vince đã bán được, có hàng xóm mới ra vào, tôi mới quên được chuyện cũ, nhưng cứ mỗi năm, mặc dù đã dọn nhà lên Seattle rồi, mà cứ bắt đầu ngày 2 tháng 9, kéo dài đến tháng Mười là ngày lễ Ma Quỷ (Halloween) của người Mỹ là trong đầu tôi cứ lờn vờn chuyện ông Vince, sợ, rồi buồn và tội nghiệp cho ông.

Một buổi sáng cách đây vài hôm, hãy còn sớm chưa rõ mặt người, tôi mới bước ra khỏi nhà để đi bộ, gặp chú đưa báo người Việt, chú than thở rằng năm nay mấy người Tàu ở đâu ra mà đi nhặt hạt dẻ, họ mang cả những cái cây dài khều những quả vẫn còn non xuống. Tôi bảo mấy cụ già người Đại Hàn mấy năm trước mà lại hiền, chẳng đụng đến ai. Chú đưa báo bảo chắc các cụ già và chết hết cả rồi. Rồi chú hỏi tôi: *“Chị có biết cái nhà cũ gần đồ nát ở đường số 5, ở gần đây, cái nhà kiểu thật đẹp mà bỏ hoang bao nhiêu năm nay không?”*

Tôi bảo tôi biết cái nhà đó, tôi thường hay đi bộ qua đó.

Chú bảo: *“Em nghĩ cái nhà đó có ma đó chị.”*

Tôi sợ quá, hỏi: *“Thế em thấy rồi hay sao?”*

Chú bảo: *“Em không thấy, nhưng mỗi lần sáng sớm đưa báo cho hai cái nhà hai bên là em thấy lạnh cả người, không hiểu tại sao?”*

Tôi bảo: *“Em làm chị sợ quá đi, giờ chắc không dám đi qua đó buổi sáng sớm nữa.”*

Chú đưa báo dặn tôi: *“Chị hay đi bộ sớm, đi đường khác đi chị, tránh cái nhà đó ra.”*

Tôi nghĩ thầm trong bụng, kiểu này thì ban ngày cũng không dám đi ngang chứ đừng nói gì sáng sớm.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle tháng 11, 2016.

Phạm Hảo